

La figura més representativa del 68 francoalemany és sens dubte Daniel Cohn-Bendit, Dani el Roig. Joschka Fischer, examic i excompany de pis seu, excombatent entre les barricades de Frankfurt fins entrats els setanta, i exministre d'Exteriors, amb el socialdemòcrata Gerhard Schröder de canceller, representa en canvi la capacitat de metamorfosi política.

“Ell va fer just el contrari que nosaltres”, diu el filòsof Wolfgang Fritz Haug, marxista convençut i arquetip de l'antipragmatisme absolut. “Fischer va tenir un moment d'inflexió que altres no van conèixer i va deixar la marginalitat per reintegrar-se a la societat”, resumeix Gotz Aly, a qui es podria definir com un dels “renegats” del Maig del 68.

Per a Haug, Fischer sintetitza l'anticomunisme compartit per bona part de l'ecopacifisme alemany. Per a Aly, repon a la generació dels fills dels alemanys desplaçats després de la Segona Guerra Mundial, obligats a trobar un lloc en un país en runes.

Joseph Fischer, conegut per Joschka Fischer, era fill d'un dels hongaresos d'origen alemany obligats a deixar casa seva després de la capitulació del Tercer Reich. No té estudis superiors i va anar saltant de feina precària en feina precària, però diu la llegenda que anava d'oient a les classes d'Adorno i Habermas, a Frankfurt. També allà va formar part de la colla de Cohn-Bendit i de les barricades al carrer, en els anomenats “escamots de neteja” fins a principis dels setanta. I alguns dels seus col·legues van passar-se a la Fracció de l'Exèrcit Roig (RAF).

Moltes dècades després, ja convertit en ministre d'Exteriors o cap de la diplomàcia de la primera potència europea va demanar “perdó” pels pecats de joventut i les agressions a un policia.

Va lliurar així, per a alguns, un recital de camaleonisme polític. En realitat, però, tota la seva carrera ho va ser. Dels escamots violents va passar a líder de l'ecopacifisme dels Verds i va ser el primer membre d'aquesta formació que va jurar un càrrec com a ministre en un *land*, Hesse, l'any 1985. Ha estat no només la figura més rellevant dels Verds, sinó també la més estimada i odiada en dosis equiparables dins la formació. Per a uns, va ser la prova de l'adultesa

Joschka Fischer, de les barricades a l'alta diplomàcia

del partit; per a d'altres, la traïció a les essències.

Amb ell a Exteriors es va aprovar la participació en la primera missió de l'exèrcit alemany fora de territori de l'OTAN –els bombardeigs sobre Sèrbia, –. En retornar a l'oposició, amb l'arribada al poder d'Angela Merkel i la seva gran coalició, va passar a la rereguarda.

Fischer és ara, acabats de complir els 60, una mena de jubilat de luxe que fa

discursos a universitats. Torna a estar gras –després d'una època d'aprimada fulminant, poc abans d'arribar a Exteriors, gràcies al *footing* i a una depressió en fracassar el seu tercer matrimoni–, però ja no se'l coneix com l'Obèlix verd, com se l'havia anomenat. Més que res, perquè costa identificar-lo amb el que es coneix com a políticament “verd”.

Gemma C. Serra